

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Francisci Salesii, Episcopi Et Principis Gebennensivm Meritissimi

Maupas du Tour, Henri Chauchon de

Coloniæ Ubiorum, 1663

Cap. IV. De caritate in admißione proselytarum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42882

CAPUT IV.

De caritate in admissione profelytarum.

UT observat aptissimè S. Bernardus, (a) Deum ab Apostolo Paulo non patrem iudiciorum vel ultionum, sed Patrem misericordiarum vocari; sic voluit magnus Episcopus Gebennensis filias suas matres potius caritatis, quàm severioris justitiæ esse. Vestræ vocatiõnis est, agebat, filias in Christo suas compellans, divinæ gloriæ servire, & proximos juvare in necessitatibus. Vivite igitur sub umbrâ divinæ providentiæ, tanquam humiles ancillæ JESU Christi, qui tenuiores, eosque qui abjectissimi, atque despiciatissimi sunt in hominum oculis, suavissimè diligit. Quare nunquam illud à mentibus vestris elaboratur, non vos vitam ex humanæ prudentiæ regulis, sed ex fidei Evangelicæ legibus instituere debere.

Docebunt hæc, non à vestro consortio excludendas esse illas, quæ tenuiori valetudine sint, aut vitio aliquo corporis laborent, sed ad Religionis convivium admitti etiam posse imbecilles, eâsque quibus desit aliquid, quod ad corpus, ad natales, ad genus, ad educationem pertineat; unò verbo, quæ contemptui pateant. Leges, inquam, Evangelii vincunt in bono malum hoc, & in suavitate istos defectus. Neque sanè multùm proximo commo-
daret illa Congregatio, in quam non admitterentur nisi illæ, quarum eximia dotes essent, quarumque familiaris consuetudo molestum haberet nihil; vestra autem à proposito fine aberraret: di-
sertè

(a) Serm. 5. de Nativit. Domini.

fertè siquidem tradit Institutum vestrum, idcirco
 Congregationem vestram erectam esse; idcirco, ut
 tales, cupidæ vivendi prorsus Deo, non id facere
 prohibeantur, quòd corpore sint minùs valenti,
 constitutione minùs sanâ, ætate minùs vegetâ.
Enitenòum cuique, ut fiat calamitosus Deus, inquit S. Gre-
gorius Nazianzenus, Domini Dei misericordiam imi-
tando: neque verò quidquam divinius est, quàm ut
 homo homini benefaciat. Discite igitur aperite
 viscera misericordiæ & caritatis, iis omnibus qui
 ope vestrà indigent. Quòd si in Monasterio aliquo
 una tantùm ad legitimum numerum deesset, ac
 uno eodémque tempore duæ presertim Hagita-
 réntque se in id admitti, quatum altera valeret vi-
 ribus, & sanitate, altera infirmior esset & languens;
 anteposenda esset ista posterior, quandoquidem
 robustior illa inventura faciliùs esset Monasteriũ
 aliud, in quod admitteretur: etiam si capta esset o-
 culis, aut alterutrius manũs usu careret, dum tamen
 sana mente esset eadem, secũmque præclare con-
 stitisset in altâ quadam humilitate, obedientiâ,
 simplicitate, mansuetudine & resignatione vivere,
 admittenda esset. Planè in delectu rerum persona-
 rumve ex spiritu gratiæ, formidolosæ sunt imprimis
 rationes à naturâ petitiæ: tunc obliviscendum
 cuique sui, oppugnandũque humanus spiritus in
 gratiam abjectionis, caritatisque sinceræ: etenim
 nisi serpentis prudentia, simplicitate columbæ,
 hoc est, Spiritũs sancti misceatur, planè habet
 toxicum. Quantumlibet imperfectâ indole virga
 sit, si in componendis moribus, affectibũsque ani-
 mi, gratiam ducem sequitur, non naturam; digna
 est

est quæ reverenter excipiat, tanquam templum Spiritûs sancti: etiam si natura ad luporum ferocitatem accederet, blandiendum tamen esset illi; quandoquidem in Agni mansuetudinem Gratia illam convertit. Virgines si mites sunt, dociles, innocentes, puræ, etiam si acumine ingenii haud magno præditæ sint; admittendæ sunt tamen. *Ad quem autem respiciam, nisi ad pauperulum & contritum spiritu & tremementem sermones meos?* inquit Deus ipse per Prophetam, (b) Nihil verò tanti est, si maneant inter *Associatas* quas vocatis, donec idoneâ disciplinâ ad idoneam naturam accedente, tales evadant, quales eas esse convenit, quæ in Chorum adleguntur: quod idcirco addimus, quoniam ne opulentæ quidem ad Chorum legendæ sunt, quòd opulentæ sint, sed quòd dotibus ad id necessariis præditæ: si iis carebunt, eruntque imbecilles, proveciores ætate, aut valetudinariæ, *Associatæ* fiant; talium enim causâ vel maximè gradus is in Constitutionibus positus est: si valentiores erunt, ad domestica ministeria, atque aded ad *Domesticas* sorores juvandas adhibeantur.

Si Virgines quæ prehensant, magni animi sunt, & serîo admitti se se concupiscunt, non idcirco sunt rejiciendæ, quòd non ingentes illos ardores præ se ferunt; ardores enim istiusmodi sæpenumerò à naturali affectione proficiscuntur, perinde atquè habitus ille frigidior earum, quas nulla res magnoperè commovet: inque pomatiis Religiosis scit apprimè Excelsi dextera utriusque truncorum generi gratiam suam inserere. Denique mites & humiles universim, etiam haud locupletes, ante-

(b) Is. 66.

ponendæ

ponendæ sunt locupletibus, quæ minùs mites humilèsq; sùnt. Non quòd velim rejici illas, quæ sunt à naturâ asperiores agrestioresve, quæque peccare multa soleant, dum tractari se sinant, curari, sanari, forti & lubenti animo perferendo mortificationes, pœnitentias, medicinâsque alias, quæ ad tales curandos morbos adhiberi ferè solent: evenit enim ferè, ut accedente manu curæque studiosi agricolæ, istius generis arbores fructus denique ferant Principis palato sanè suaves ac jucundos.

Hæc tradebat ex singulari caritate Pater filiarum in Christo suarum amantissimus, gnarus ex Apostoli effato, Virtutem in infirmitate perfici: reputabat etiam illud Nazianzeni, Animam morbo affectam, Deo propinquam esse; in eandemque sententiam nôrat dictum olim à Venerando sene quodam ex Vitis Patrum, filiorum in Christo suorum unum aliquem compellante, ex diuturno morbo miserabilem quendam in modum tabescentem; supremæ Religionis esse, gratias Deo in infirmitatibus agere: nam si quidem ferreus es, ajebat, rubiginem abstrahet fornax ærumnarum; si aureus, metalli alius cujuslibet locum deterget ignis tribulationis, reddetque te puriorem,

* *
*

CAPUT